

Arrest

nr. 159 254 van 23 december 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mauritaanse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten eveneens van 25 maart 2013. Deze beslissingen werden op 7 juni 2013 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. KLAPWIJK, die *loco* advocaat R. SUKENNIK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 februari 2005 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 8 maart 2005 verklaarde de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekers asielaanvraag onontvankelijk wegens manifest ongegrond en werd verzoeker het verblijf geweigerd en het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 18 april 2005 bevestigde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) deze beslissing van weigering van verblijf van 8 maart 2005. Tegen deze beslissing van het CGVS diende verzoeker een beroep tot schorsing en annulatie in bij de Raad van State, dat op 21 september 2006 bij arrest nr. 162.613 werd verworpen.

Op 18 oktober 2011 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 25 maart 2013 verklaarde de gemachtigde deze verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.10.2011 werd ingediend door:

F., A. (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Betrokkene beweert evenwel te zijn vrijgesteld van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen, daar hij in de onmogelijkheid verkeert de vereiste identiteitsdocumenten te verwerven in België. De Mauritaanse ambassade in Brussel levert immers geen biometrische, Mauritaanse paspoorten meer af. De betrokkene staat dit met een attest van de ambassade van Mauritanië dd. 24.03.2011. Echter, de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal paspoort, een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart. Betrokkene toont slechts aan dat hij in de onmogelijkheid verkeert om een internationaal paspoort te bekomen bij de Mauritaanse ambassade in België. Hij toont echter niet aan dat hij geen gelijkgestelde reistitel of een identiteitskaart zou kunnen bekomen, dewelke ook wordt aanvaard als zijnde een geldig identiteits- en nationaliteitsbewijs. Derhalve is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld.

Aangezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) duidelijk stelt dat het om een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart moet gaan, is de ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.

Ook het door betrokkene voorgelegde stuk met name zijn geboorteakte kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde” (RW nr. 11.335 van 19.05.08).

Uit het voorgaande kunnen we stellen dat de aanvraag dus niet vergezeld ging van een aanvaardbare kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de aanvaardbare nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.”

Op 25 maart 2013 nam de gemachtigde tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van (...), administratief assistent gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de persoon die verklaart te heten :

F., A. (...), en van nationaliteit Mauritanië te zijn

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene heeft op datum van 21.02.2005 asiel aangevraagd in België. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 19.04.2005 met een beslissing tot weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 21.04.2005.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift en de toegevoegde stukken blijkt dat verzoeker eigenlijk twee beslissingen aanvecht, met name enerzijds de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis onontvankelijk wordt verklaard en anderzijds de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Ambtshalve stelt de Raad echter vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift slechts een middel ontwikkelt tegen de eerste bestreden beslissing, waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis onontvankelijk wordt verklaard. Tegen de tweede bestreden beslissing, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten, voert hij echter geen middelen aan op ontvankelijke wijze. Waar de ingeroepen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weliswaar betrekking zou kunnen hebben op het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, laat verzoeker in het geheel na uiteen te zetten op welke wijze het bestreden bevel deze bepaling zou hebben geschonden, zodat dit onderdeel van het middel niet op ontvankelijke wijze werd aangevoerd. Enkel onder de titel "moeilijk te herstellen nadeel" verwijst verzoeker naar een eventuele schending van artikel 8 van het EVRM in het licht van de sociale, affectieve en professionele bindingen met het land, evenals naar artikel 13 van het EVRM in het licht van het bevel. Vooreerst stelde de Raad van State hieromtrent recent dat de verwijzing naar een verdragsbepaling in de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet volstaat om een aangevochten beslissing in het kader van een beroep tot nietigverklaring aan die bepaling te toetsen (RvS 25 november 2015, nr. 233.024 - cassatie). Bijkomend blijkt dat de thans vigerende wetgeving in de mogelijkheid voorziet dat, in het geval verzoeker het voorwerp zou uitmaken van een imminente verwijderingsbeslissing, op dat ogenblik in de schorsingsprocedure in uiterst dringende noodzakelijkheid kan rekening gehouden worden met de actuele elementen die verzoeker in het licht van artikel 8 en 13 van het EVRM zou aanvoeren. Ten overvloede stelt de Raad nog vast dat verzoeker geheel niet *in concreto* ingaat op het aangevoerde privé- en familieleven, dermate dat het bij theoretische beschouwingen blijft.

Bij gebrek aan een middel of middelenonderdeel dat op ontvankelijke wijze tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd aangevoerd, is het beroep onontvankelijk voor zover het is gericht tegen deze beslissing.

4. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9bis en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de formele en materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het voorzichtigheidsbeginsel. Bovendien stelt hij dat een manifeste appreciatiefout werd gemaakt.

Hij licht dit middel toe als volgt:

"EN CE QUE L'ACTE querellé déclare la demande irrecevable au motif qu'elle ne contient ni document d'identité ni motivation qui explique l'impossibilité d'en produire.

ALORS QUE il appartenait à la partie adverse de prendre en considération l'ensemble des éléments de la cause;

Que le requérant a déposé dans sa demande son acte de naissance ainsi qu'une attestation de l'Ambassade de Mauritanie qui expliquait que la compétence de remettre un passeport était de l'unique compétence de la direction générale de la sûreté nationale du ministère de l'intérieur à Nouakchott;

Que l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, dispose que:

(...);

Que la circulaire du 21.06.2007 relative aux modifications intervenues dans la réglementation en matière de séjour des étrangers suite à l'entrée en vigueur de la loi du 15 septembre 2006 dispose que :

« b) Le document d'identité ou la dispense

Le nouvel article 9bis établit comme règle générale que l'étranger doit disposer d'un document d'identité. A cet égard, sont uniquement acceptés: un passeport international reconnu ou un titre de voyage équivalent ou une carte d'identité nationale. (5) Il n'est pas exigé que ces documents soient en cours de validité.

La condition que l'étranger dispose d'un document d'identité n'est pas d'application:

- au demandeur d'asile en cours de procédure ou qui a introduit un recours en cassation administrative déclaré admissible auprès du Conseil d'Etat contre la décision en matière d'asile et ce jusqu'au moment où un arrêt de rejet du recours admis est prononcé;

- à l'étranger qui démontre valablement son impossibilité de se procurer en Belgique le document d'identité requis.

Une copie du document d'identité ou, le cas échéant, le motif pour lequel l'intéressé est dispensé de cette obligation, doit être joint à la demande de séjour. »

Qu'en l'espèce, la partie requérante a déposé, à l'appui de sa demande:

- son acte de naissance ET une attestation de l'Ambassade prouvant son impossibilité d'obtenir un document d'identité au départ de la Belgique.

Qu'il ressort de la décision attaquée que cette dernière se base de façon unique sur le point II C-I de la circulaire;

Que la décision ne motive absolument pas pourquoi l'explication donnée par le requérant dans sa demande concernant son impossibilité d'obtenir un document d'identité n'est pas suffisante;

Que la partie requérante rappelle que l'article 9bis contient deux branches concernant le document d'identité et prévoit la possibilité de ne pas déposer de documents d'identité si l'impossibilité est justifiée;

Que la partie requérante est en droit de se demander ce qui pourrait plus justifier son impossibilité d'obtenir un passeport que l'attestation de l'Ambassade;

Qu'il est évident que, faisant valoir des circonstances exceptionnelles à l'appui de sa demande, il ne pourrait évidemment pas retourner en Mauritanie commander un passeport;

Qu'en ne motivant pas sa décision sur ce point pourtant crucial, la partie adverse a violé son obligation de motivation formelle;

Que pourtant, pour satisfaire à l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, une décision doit faire apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur de manière à permettre aux intéressés de connaître les justifications de la mesure prise et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle (voir notamment CCE, arrêt n°9105 du 21 mars 2008, R.D.E., n°147, 2008, p.65)

Qu'il a été décidé par le Conseil d'Etat que, « selon les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, la motivation dont chaque acte administratif doit faire l'objet consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait qui ont déterminé son adoption ; que cette motivation doit être adéquate, c'est-à-dire exacte, complète et propre au cas d'espèce » (Conseil d'Etat, arrêt n° 185.724 du 19 août 2008 ; RG : A.179.818/29.933);

Qu'il est indéniable que la décision n'est pas suffisamment motivée sur ce point;

DE TELLE SORTE QUE l'acte attaqué doit être annulé et, entre-temps, suspendu. »

Verzoeker voert de schending aan van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Artikel 2 van voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan ze werd genomen, zodat de bestuurse kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen, met name dat verzoekers aanvraag niet vergezeld ging van een aanvaardbare kopie van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat hem vrij te stellen van deze voorwaarde. De bestreden beslissing wijst erop dat verzoeker bij zijn aanvraag enkel een geboorteakte heeft neergelegd en een attest van de Mauritaanse ambassade in Brussel waaruit blijkt dat hij slechts in Mauritanië een paspoort kan verkrijgen, maar dat hij hiermee niet aantoon evenmin een gelijkgestelde reistitel of identiteitskaart te kunnen bekomen, die volgens de omzendbrief van 21 juni 2007 eveneens als identiteitsbewijs kunnen worden aanvaard. Aangaande de voorgelegde geboorteakte wordt nog gemotiveerd dat deze niet als identiteitsdocument kan worden aanvaard, nu dergelijke akte niet dezelfde bewijswaarde heeft als een identiteitskaart en niet aantoon dat de drager ervan de persoon is die erin wordt omschreven. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Verzoeker bespreekt de motivering ook in zijn middel waardoor hij aantoon de juridische en feitelijke overwegingen wel degelijk te kennen.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is. Hij wijst erop dat hij bij zijn verblijfsaanvraag zijn geboorteakte heeft toegevoegd en een attest van de Mauritaanse ambassade in België waaruit blijkt dat het onmogelijk is in België een identiteitsdocument te verkrijgen. Hij vraagt zich af hoe hij beter de onmogelijkheid om een paspoort te verkrijgen kan aantonen dan met dit attest van de ambassade. Verder stelt hij dat hij niet kan terugkeren naar Mauritanië om een daar een paspoort te verkrijgen, gezien de buitengewone omstandigheden die hij heeft ingeroepen. Door in de bestreden beslissing niet te motiveren omtrent dit nochtans cruciale punt, heeft de gemachtigde volgens verzoeker de formele motiveringsplicht geschonden.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen, *in casu* artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:
– *de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
– *de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst. (...)”*

In de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, die werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 4 juli 2007, wordt inzake het door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vereiste identiteitsdocument verduidelijkt: *“in dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog geldig zijn.”*

Daarnaast wordt in de memorie van toelichting ook nog het volgende gesteld aangaande artikel 9bis van de Vreemdelingenwet:

“De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

In zijn verblijfsaanvraag, die zich in het administratief dossier bevindt, heeft verzoeker uiteengezet dat hij niet over een identiteitsdocument beschikt, noch over een paspoort, hetgeen hem niet toelaat om te reizen, en dat het zelfs onmogelijk is voor hem om in België een paspoort te bekomen. Ter staving van deze bewering heeft verzoeker een attest bijgevoegd, afgegeven door de ambassade van Mauritanië te Brussel, waarin wordt gesteld dat de aflevering van Mauritaanse paspoorten onder de uitsluitende bevoegdheid valt van de Algemene Directie van de Nationale Veiligheid van het Ministerie van Binnenlandse Zaken te Nouakchott, en dat het afhalen van ieder paspoort persoonlijk door de titularis dient te gebeuren in de burelen van de Nationale Veiligheid te Nouakchott, Mauritanië.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing wel degelijk afdoende heeft gemotiveerd waarom verzoekers verblijfsaanvraag onontvankelijk werd verklaard. De gemachtigde heeft er in de bestreden beslissing immers uitdrukkelijk op gewezen dat verzoeker met het attest afkomstig van de Mauritaanse ambassade in Brussel slechts heeft aangetoond dat hij in de onmogelijkheid verkeert om daar een internationaal paspoort te bekomen, maar dat hij hiermee niet aantoonst dat hij geen gelijkgestelde reistitel of een identiteitskaart zou kunnen bekomen. De gemachtigde verwijst naar de omzendbrief van 21 juni 2007 (punt II C 1-b), waaruit blijkt dat naast een internationaal erkend paspoort ook een gelijkwaardige reistitel of een nationale identiteitskaart worden aanvaard als zijnde een geldig identiteits- en nationaliteitsbewijs in de zin van artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet, en

besluit dat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor verzoekers aanvraag niet werd vervuld nu verzoeker geen van de genoemde identiteitsdocumenten heeft voorgelegd, noch een geldige motivering die toelaat hem vrij te stellen van deze voorwaarde. Verzoeker beperkt zich er in zijn betoog toe zich af te vragen hoe hij beter had kunnen aantonen geen paspoort te kunnen verkrijgen dan met het attest van de ambassade dat hij heeft voorgelegd en te stellen dat hij niet naar Mauritanië kan reizen om daar een paspoort aan te vragen, waarover de gemachtigde zou hebben nagelaten te motiveren. Met deze kritiek gaat hij echter volledig voorbij aan de essentie van de motivering van de bestreden beslissing. De gemachtigde heeft in de bestreden beslissing immers niet betwist dat het voor verzoeker onmogelijk zou zijn een paspoort te verkrijgen, maar heeft erop gewezen dat verzoeker niet heeft aangetoond evenmin een gelijkwaardige reistitel of een nationale identiteitskaart te kunnen voorleggen, die evenzeer worden aanvaard als identiteitsdocument. Wat de voorgelegde geboorteakte betreft, wijst de Raad op de motivering in de bestreden beslissing dat dit niet als een identiteitsdocument kan worden aanvaard, aangezien dergelijk document, hoewel het wel bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, niet aantoont dat de drager ervan de persoon is die omschreven wordt in het document en niet dezelfde bewijswaarde heeft. Deze motivering, die door verzoeker als dusdanig niet wordt betwist, komt de Raad niet onredelijk over. Een geboorteakte wordt immers noch in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, noch in de omzendbrief van 21 juni 2007 opgesomd als identiteitsdocument waarmee aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde kan worden voldaan en bevat, in tegenstelling tot de identiteitsdocumenten die daar wel worden opgesomd, onder meer geen foto die toelaat de identiteit van de drager van het document en van diegene die erin wordt vermeld te verifiëren.

Gelet op het voorgaande blijkt niet dat de gemachtigde een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt of dat de bestreden beslissing niet voldoende duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig werd gemotiveerd en stelt de Raad vast dat deze motivering wel degelijk afdoende is.

Een schending van artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt niet aangenomen.

Waar verzoeker nog stelt dat de gemachtigde rekening had dienen te houden met “het geheel van de elementen” en verwijst naar de combinatie van zijn geboorteakte en het attest van de ambassade aangaande de onmogelijkheid om in België een paspoort te verwerven, wijst de Raad erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS, 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS, 14 februari 2006, nr. 154.954). De Raad ziet echter niet in hoe uit de samenlezing van de geboorteakte en het attest van de ambassade zou blijken dat het voor verzoeker niet alleen onmogelijk is een paspoort voor te leggen, maar tevens een gelijkwaardige reistitel of een nationale identiteitskaart. De Raad kan dan ook niet vaststellen dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenvinding of onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of “voorzichtigheidsbeginsel” blijkt niet.

Wat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht betreft, zet verzoeker niet uiteen op welke manier dit beginsel werd geschonden. Minstens valt deze kritiek samen met hetgeen werd aangevoerd onder de beweerde schending van de formele motiveringsplicht.

Zoals reeds gesteld onder punt 3. “Over de ontvankelijkheid” laat verzoeker na toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zou schenden, zodat de schending van deze bepaling niet op ontvankelijke wijze werd aangevoerd.

Het middels is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de tweede bestreden beslissing is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. LANSSENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. LANSSENS

A. MAES